

R. J. Palacio

Csodácska

A New York Times
sikerlistájának
éléről

finep
selection

R. J. Palacio

Csodácska

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2014

Russellnak, Calebnak és Josephnek

*Orvosok jöttek messzi távolból,
hogy engem lássanak.
Ágyam fölé tornyosultak,
azt hitték, tán szemek kápráznak.*

*Azt mondták, én vagyok Isten egyik
csodateremténye.
És bármennyire is próbálkoznak,
nincs erre magyarázat, semmiféle.*

– NATALIE MERCHANT:
CSODÁCSKA

Első rész

August

A sors mosolygott, a végzet nevetett,
amikor a bölcsőmhöz érkezett...

– *Natalie Merchant: Wonder* –

Hétköznapi

Tudom, hogy nem vagyok egy átlagos tízéves. Mármint csinállok hétköznapi dolgokat: például fagyit eszem, labdázom vagy biciklizem. Még XBoxom is van. Az ilyesmi hétköznapivá tesz, azt hiszem. És annak is érzem magam. Belül. De tudom, hogy a hétköznapi gyerekektől nem rohannak el sírva a többiek a játszótéren. Tudom, hogy a hétköznapi gyerekeket nem bámulják meg, bárhová is mennek.

Ha találnék egy csodalámpát vagy egy aranyhalat, és kívánhatnék egyet, akkor egy normális arcot szeretnék, ami nem tűnik fel senkinek sem. Azt kívánnám, hogy az utcán végigsétálva, senki se fordítsa el tőlem a fejét. Őszintén szólva, csak azért nem vagyok hétköznapi, mert senki sem lát annak.

Mostanra viszont már többé-kevésbé hozzászoktam. Tudom, hogyan tehetek úgy, mintha nem venném észre a szánakozó, ijedt arcokat. Mindannyian profik lettünk a dologban. Anya, apa és Via is. Jó, ez utóbbit inkább visszavonom: Via nem annyira. Őt iszonyúan zavarja, ha az emberek valami durvát csinálnak. Egyszer a játszótéren furcsán rőfögtek a nagyok. Én meg sem hallottam őket, de Via felhúzta magát, és ordítani kezdett velük. Ő ilyen. Én nem.

Via sem lát hétköznapi. Azt mondja, hogy igen, de közben meg folyton védelmezni akar. Egyébként anya meg apa sem

lát annak, hanem valami sokkal jobbnak. Úgyhogy az egyetlen embert, aki tudja, milyen hétköznapi vagyok, leginkább csak a tükörben látom.

Amúgy August a nevem. A külsőmet most nem írnám le. Akármilyen borzalomra gondolsz, szorozd meg öttel.

Miért nem jártam iskolába?

Jövő héten kezdem az ötödik osztályt. Mivel még soha életemben nem voltam igazi iskolában, kicsit be vagyok tojva. Vagyis inkább nagyon, mert halálos rettegésnek mondanám a dolgot. Az emberek azt hiszik, a kinézetem miatt nem jártam suliba, de nem ez a helyzet. A sok műtét tehet róla. Születésem óta szám szerint huszónhét. A nagyobbakra még négyéves korom előtt került sor, nem is emlékszem rájuk. Azóta viszont minden évben becsúszik két-három kisebb-nagyobb. Ráadásul túl kicsi vagyok, és van néhány orvosi gikszerem, amire még nem találtak magyarázatot. Szóval lényegében folyton beteg voltam. Szüleim ezért döntöttek úgy, hogy nem szerencsés iskolába járnom. Most már viszont erősebb vagyok. A legutóbbi műtétemnek nyolc hónapja, s állítólag néhány évig nem lesz szükség újabbra.

Anya tanított itthon. Gyerekkönyv-illusztrátorként dolgozott, úgyhogy szuper tündéreket és sellőket rajzol. A fiús cuccai már nem olyan menők. Egyszer megpróbált Darth Vadert kanyarítani nekem, de gomba alakú robot lett belőle. Régóta nem láttam rajzolni. Biztos túl sok dolga akad velem meg Viával.

Nem mondanám, hogy mindig is vágytam az iskolába. Szívesen mentem volna, ha ugyanazt jelenthetné számomra, mint másoknak. Jókat bandázni sulit után, meg ilyesmi.

Most is vannak igazán jó barátaim. Christopher a legjobb, utána következik Zachary és Alex. Kisbaba korunk óta ismerjük egymást, így bőven volt idejük hozzám szokni. Amikor kicsik voltunk, folyton együtt játszottunk. Aztán Chris elköltözött Bridgeportba. Az jó messze van innen, Connecticut államban. Majdnem egyórányira az otthonomtól. Manhattan tetején lakom, North River Heightsban. Zac és Alex meg iskolába járnak. Vicces, hogy bár Chris lakik tőlem a legtávolabb, mégis gyakrabban látom, mint a többieket. Nekik már új haverjaik vannak. Azért még észrevesznek, ha az utcán összefutunk. Mindig mondják, hogy helló.

Nekem is vannak más barátaim, de nem olyan jók, mint ők hárman voltak. Zac és Alex például mindig meghívott a szülinapi bulijára, amikor kicsik voltunk, de Joel, Eamonn és Gabe soha. Emma csak egyszer, nem is találkoztunk régóta. De Chris partijára mindig elmegyek. Talán túl nagy jelentőséget tulajdonítok ezeknek.

Világrajövelelem

Szeretem, amikor anya ezt a történetet meséli, mert mindig jót nevetek. Nem úgy vicces, mint egy sima poén, de mindig kacagunk rajta, Via meg én.

Szóval amikor anya hasában voltam, senki sem gondolta, hogy ilyen ábrázattal fogok kibújni onnan. Via négy évvel korábban érkezett, anya szerint annyira „sétagalopp” volt a dolog, hogy velem már nem csináltak semmi spéci vizsgálatot. Két hónappal a születésem előtt kiderült, hogy valami nincs rendben az arcommal. Az orvosok azt mondták anyának és apának, hogy farkastorok meg némi egyéb cucc, de mindez csupán „apró rendellenesség”.

Két nővér volt a szülőszobán azon az éjszakán. Az egyik aranyos és kedves, a másik anya szerint egyáltalán nem. Óriási karja volt, és – most jön a vicces rész – állandóan fingott. Hozott egy vizes ruhát borogatásnak, aztán elfingotta magát. Megmérte anya vérnyomását, aztán pukizott egyet. Állítólag mókás volt, mert még csak eszébe sem jutott bocsánatot kérni. Nem anya dokija ügyelt éppen, úgyhogy be kellett érnie egy félkegyelmű sráccal, akit apa valami tévéműsor után Doogie-nak nevezett el. Anya szerint tehát majdnem mindenki morcos volt egy kicsit, de apa megneveztette.

Amikor kijöttem anya hasából, mindenki megkukult. Neki esélye sem volt rám nézni, mert a kedves nővér rögtön elrohant velem. Apa olyan gyorsan iramodott utána, hogy a videokamera leesett, és ezer darabra tört. Aztán meg anya felháborodva próbált felkelni, mert nem értette, hová tűnt mindenki, de a fingó nővér rászorította méreates karját. Szó szerint verekedtek, mert anya hisztirohamot kapott, a pukizó meg ordított, hogy nyugodjon már meg, míg végül mindketten orvosért kiabáltak. Az pedig elájult. Puff, a padlóra! Így, amikor a fingó nővér meglátta ott elterülve, elkezdte rugdosni. „Milyen orvos vagy te? Hát milyen? Tápázkodj már fel, te, szerencsétlen!” Ezt üvöltötte neki. Majd hirtelen kieresztette a világtörténelem legnagyobb, leghangosabb, legbüdösebb fingját. Anya úgy emlékszik, hogy a jó doktor ettől tért magához. Akkora poén amúgy, amikor ő meséli! Olyan átéléssel játssza el a jelenetet – még a púzásokat is –, hogy tényleg oltári vicces!

A fingó nővérről kiderült, hogy nagyon rendes asszony. Végig ott maradt vele. Még akkor sem hagyta magára, amikor apa visszajött, és elmondta, hogy az orvosok szerint milyen beteg vagyok. Anya pontosan emlékszik, mit súgott neki a nővér, amikor apa elárulta, hogy talán az éjszakát sem élem túl. „Aki az istentől született, legyőzi a világot!” Másnap, miután mégis túléltem az éjszakát, ő hozott a karjában, hogy megmutasson neki végre.

Anya szerint akkorra már mindent elmondtak neki rólam. Felkészült a dologra. De ő csak a szép szemeket látta az elfuserált kis arcomban.

Anya egyébként szép. Apa meg jóképű. Via pedig csinos. Ezt csak úgy mondom.

Christopherék háza

Eléggé kiakadtam, amikor Christopher három éve elköltözött. Mindketten hétévesek voltunk akkor. Órákig játszottunk a Csillagok háborúja figuráinkkal, és Jedi lovagokként párbajoztunk a fénykardjainkkal. Ez egy kicsit hiányzik is.

Tavaly tavasszal elmentünk hozzájuk Bridgeportba. Mi ketten éppen rágcsálnivalót kerestünk a konyhában, amikor hallottam, hogy anya azt mondja Lisának, Chris mamájának: összel iskolába megyek. Mármint én. Azt hiszem, sosem említette azelőtt az iskolát meg engem egy mondatban.

– Miről beszéltek? – kérdeztem, a nappaliba érve.

Anya meglepettnek tűnt, mintha nem akarta volna, hogy megtudjam.

– El kellett volna árulnod neki, min töröd a fejed, Isabel – szólt meg apa, aki, a szoba másik végében állva, Chris papájával csevegett.

– Később megbeszéljük – hárított anya.

– Nem! Tudni akarom, miről beszéltetek.

– Készen állsz rá, hogy suliba menj, ugye, Auggie? – kérdezte anya mosolyogva.

– Nem – feleltem tömören.

– Szerintem sem... – tette hozzá apa.

– Akkor ennyi, téma lezárva – vontam meg a vállam, mielőtt ovis módra anya ölébe huppantam volna.

– Én meg úgy gondolom, hogy többet kell tanulnod, mint amennyit tőlem tudsz – magyarázta erre ő. – Jaj, kicsim, tudod milyen szörnyű vagyok törtékből!

– Melyik iskola? – érdeklődtem majdnem sírva.

– A Beecher, pont mellettünk.

– Húha, az egy szuper sulis! – bólintott elismerően Lisa, s megpaskolta a térdem.

– Miért nem az, ahova Via jár? – kérdeztem csalódottan.

– Mert az túl nagy. Nem éreznéd jól magad.

– Nem akarom... – közöltem hiába. Oké, elismerem: egy kicsit dedósan csengett a hangom.

– Semmi olyat nem kell tenned, amit nem akarsz – lépett hozzám apa, hogy felemeljen, és a szemközti kanapén elhelyezkedve, az ölébe ültessen. – Nem kényszerítünk semmire.

– De jót tenne neki, Nate... – gyözködte anya.

– Nem, ha egyszer nincs kedve hozzá – válaszolta apa, majd rám nézett. – Addig nem, amíg nem áll készen.

Láttam, hogy anya Lisára néz, aki, feléje nyúlva, megszorítja a kezét.

– Biztosan megoldjátok, mint mindent! – mondta Chris májja bátorító hangsúllyal.

– Hát, majd megbeszéljük... – sóhajtott anya. Akkor már tudtam, hogy apával veszekedni fognak emiatt. És utóbbinak drukoltam, bár a lelkem mélyén tudtam, anyának van igaza. Abban is, hogy szörnyű a törtékből.

Haza felé

Bizony, sokáig tartott. Elaludtam a hátsó ülésen, mint mindig. Via ölébe hajtottam a fejem, a biztonsági öve alá pedig törülközőt tettem, hogy ne nyálazzam össze. Ő is elálmosodott, miközben a szüleink unalmas felnőtt dolgokról beszélgettek elől, amik egyikünket sem érdekelték.

Nem tudom, mennyit alhattam, de amikor felébredtem, a tekihoidat láttam az ablakon keresztül. Lila volt az égbolt, mi pedig egy autókkal zsúfolt felüljárón haladtunk. És akkor meghallottam, hogy rólam diskurálnak.

– Nem nevelhetjük burookban – suttozta anya a sofőr üzemmódban hümmögő apának. – Nem tehetünk úgy, mintha holnap ráébredne a valóságra, ez meg csak valami álom volna. Meg kell tanulnia elfogadni, ami van. Nem kerülhetjük folyton az olyan helyzeteket, amikor...

– Szóval zavarjuk el az iskolába, mint kezdő turistát a kannibálok szigetére... – vetette oda idegesen apa, de a hangsúlyából ítélve félbehagyta a mondatot. Mert észrevett a visszapillantóban.

– Milyen turistát milyen szigetre? – kérdeztem ásítva.

– Aludj vissza, kisfiam! – suttozta lágyan apa.

– Mindenki meg fog bámulni a suliban! – nyöszörögtem, és hirtelen elsírtam magam.

– Drágám... – fordult hátra anya az ülésen, és megfogta a kezem. – Tudod, hogy nem kell odamenned, ha nem akarod. De már beszélgettem az igazgatóval, aki nagyon szeretne megismerni téged.

– Mit mondtatok neki rólam?

– Hogy milyen jó humorú, udvarias és okos srác vagy. Leesett az álla, amikor megtudta, hogy hatévesen olvastad a Sárkánylovagokat. Kijelentette, *ezzel a fiúval találkoznom kell!*

– Mást is mondtatok?

Anya rám mosolygott. Úgy éreztem, a tekintetével a legszívesebben megölelt volna.

– Meséltem neki a műtétekről meg a bátorságodról.

– Akkor tudja, hogy nézek ki?

– Nos, vittünk néhány képet a tavaly nyári montauki kirándulásunkról – folytatta apa. – Megmutattuk neki az egész családot. Meg azt a szuper fotót, amin egy lepényhallal pózolsz!

– Te is ott voltál? – állapítottam meg némiképp csalódottan.

– Igen, mindketten beszéltünk vele – válaszolta. – Tünetényes ember.

– Hamar megkedvelnéd – tette hozzá apa.

Akkor tudatosult bennem, hogy ugyanazon az oldalon állnak.

– Várjatok... mikor találkoztatok vele?

– Körbevezetett minket az épületben tavaly – felelte anya.

– Tavaly??? – ismételtem szinte visítva. – Ti azóta fontolgatjátok a dolgot, de nekem egy szót sem szóltatok?

– Egyelőre azt sem tudjuk, bekerülnél-e, Auggie – mentegetőzött anya. – Ez egy elég nehéz iskola, bonyolult felvételi eljárással. Nem láttam értelmét annak, hogy fölöslegesen felzaklasalak.

– Mindazonáltal igazad van, fiam. Múlt hónapban valóban elárulhattuk volna, hogy szeretnénk, ha bekerülnél – mormogta apa.

– Így visszagondolva... tényleg – adta meg magát anya.

– Van köze ennek az egésznek ahhoz a nénihez, aki múltkor eljött hozzánk? Aki azt a tesztet kitöltette velem?

– Ööö... van, éppenséggel – rebegette anya szemlesütve.

– De hiszen azt mondtátok, hogy az egy IQ-teszt volt!

– Tudom. Léteznek kegyes hazugságok. Igazából egy felvételi feladatsort oldottál meg, méghozzá nagyon jól.

– Hazudtál nekem.

– Kegyes hazugság volt, de igen. Ne haragudj, édesem... – kérlelt kényszeredett mosollyal. Mivel nem viszonztam, előrefordult, és inkább a szélvédőt bámulta.

– Milyen turistát zavarnak milyen szigetre? – ismételtem a korábbi kérdésem.

Anya hosszan kifújta a levegőt, és szúrós pillantást vetett apára.

– Kár volt így fogalmaznom – nézett rám apa a tükörből. – Mert egyszerűen nem igaz. Nézd, Auggie: anyukád és én anyyira szeretünk téged, hogy a legszívesebben a széltől is óvnánk. Csak ennek mikéntjében nem mindig értünk egyet.

– Nem akarok iskolába menni! – makacskodtam karba font kézzel.

– De jót tenne neked, kicsim – győzködött anya.

– Talán majd jövőre – vágtam rá hasból, az ablakon kinézve.

– Most célszerűbb lenne, drágám – jelentette ki anya. – Tudod, miért? Mert ötödik osztályba, vagyis felső tagozatba mennél. Ilyenkor sokan váltanak iskolát, így nem te lennél az egyetlen új fiú az osztályban.

– Én leszek az egyetlen, aki így néz ki.

– Figyelj, Auggie! Nem állítom, hogy nem kell kihívásokkal szembenézned. De tényleg jó lesz, hidd el! Csomó barátot szerezhetsz. És olyan dolgokat tanulhatsz, amikre otthon nem lenne lehetőséged – magyarázta megint hátrafordulva. – Amikor körülnéztünk a suliban, tudod mit láttunk a laborban? Egy kis-csirkét, aki épp akkor kelt ki a tojásból. Annyira aranyos volt! Eszembe jutott, milyen kisbaba voltál. Azzal a nagy, barna szemmeddel...

Általában szeretem, ha a babakoromról beszélnek. Néha eljátszom a gondolattal, milyen jó lenne egy apró labdává zsugorodnom, hogy mindketten ölelgessenek és puszilgassanak. Olyankor hiányzik a csecsemőkorom, amikor még semmivel sem voltam tisztában. De ez nem az a helyzet, na.

– Nem akarok menni.

– De legalább találkozhatnál Mr. Popsinnal, mielőtt döntesz... – kérlelt anya.

– Az meg ki?

– Az igazgató.

– Mr. Popsin?

– Mókás, nem? – mosolygott apa a visszapillantóban. – Hihetetlen, nem? Mármint ki szeretne ilyen névvel élni?

Elvigyorodom, pedig nem akarom, hogy lássák. Apa az egyetlen a világon, aki akkor is megnevettet, ha rossz kedvem van. Ő mindenkit megnevettet.

– Auggie, már csak azért is megéri iskolába menni, hogy hallhasd a nevét a hangosbemondóban! El tudod képzelni, mekkora poén lenne az egész? – hadarta apa izgatottan, majd átváltott sípítózó, vénkisasszonyos hangra. – Halló, halló, üdvözljük Mr.

Popsint! Nos, ma egy kicsit elkésett. Csak nem faroltak bele a kocsijába? Netán megfeneklett a hajója?

Önfeledten kacagni kezdtem. Nemcsak azért, mert vicces volt, hanem mert elszállt a duzzogós hangulatom.

– Rosszabb is lehetne, fiam – folytatta apa immáron a saját hangján. – Anyukáddal volt egy közös tanárunk az egyetemen, Se Gi-Yuk professzor.

Most már anya is kuncogott.

– Komoly?

– Bizony. Akkora arca volt, hogy alig fért be az ajtón – emlékezett vissza apa, majd felfújta a pofazacskóit, úgyhogy alig értettem, amit mond.

– Nate! – tiltakozott anya.

– Mi van? Csak azt mondtam, hogy nagy volt az arca!

Anya nevetve rázta meg a fejét.

– Hohó, zseniális ötletem támadt! Hozzunk össze nekik egy vakrandit! Se Gi-Yuk kisasszony, bemutatom önnek Mr. Popsint. Mr. Popsin, ő itt Se Gi-Yuk kisasszony. Ha összeházasodnának, hamarosan tisztába kellene tenniük néhány kis Popsint.

– Szegény Mr. Popsin – hümmögött anya hitetlenkedve. – Nate, a gyerek még nem is találkozott vele!

– Ki az a Mr. Popsin? – szólt közbe Via álmosan. Éppen most ébredt föl.

– A diri az iskolámban – válaszoltam.

Üdvözöljük Mr. Popsint

Jobban tartottam volna a Mr. Popsinnal való találkozástól, ha előre tudom, hogy néhány gyerek is ott lesz az új iskolából. De fogalmam sem volt róla, úgyhogy csak simán izgultam. Ja, és nevetési ingerrel küszködtem, mert folyton apa poénjai jártak a fejemben. Úgyhogy amikor a tanév kezdete előtt néhány héttel anya elvitt a suliba, s megláttam a ránk váró Mr. Popsint az ajtó előtt, rögtön elkezdtem vihogni. Mondjuk, nem úgy nézett ki, ahogy elképzeltem. Sőt, teljesen normális fazonnak tűnt. Magas és vékony. Öreg, de nem annyira. És kedves. Először anyával fogott kezét.

– Üdv, Mr. Popsin. Örülök, hogy újra látom. Ő itt a fiam, August.

Az igazgató rám nézett, majd mosolyogva bólintott. Aztán felém nyújtotta a mancsát, hogy megrázzam.

– Szia, August! – közölte tök normálisan. – Reméltem, hogy megismerhetlek.

– Jó napot! – motyogtam, s a lábát nézve, feléje tartottam a kezem. Piros Adidas sportcipőt viselt.

– Szóval... – térdelt le elé, és így már nem láthattam a cipőjét. – A szüleid sokat meséltek rólad.

– Mit mondtak?

– Tessék?

– Egy kicsit hangosabban, szívem! – bátorított anya.

– Mit mondtak? – ismétetem egy kicsit kevésbé motyogva. Ez a motyogás elég rossz szokás nálam.

– Nos, szeretsz olvasni, tehetséges művész vagy, emellett pedig a tudomány is érdekel, igaz? – sorjázta Mr. Popsin a szemembe nézve. Az övé kék volt, őszes pillákkal keretezve.

– Aha – bólintottam egyetértően.

– Van itt a Beecherben egy pár szabadon választható természettudományi tantárgy. Beiratkozol majd valamelyikre?

– Aha – bólintottam megint, pedig fogalmam sem volt róla, mik azok a választható tárgyak.

– Készen állsz, hogy körbevezesselek az iskolában?

– Úgy érti, hogy most?

– Azt hitted, moziba megyünk? – kérdezte mosolyogva, és fel-tápáskodott.

– Nem szóltál, hogy be kell mennem... – fordultam anya felé szemrehányón.

– Auggie – kezdett magyarázkodni.

– Jó lesz, August – vágott közbe Mr. Popsin, újból a kezét nyújtva felém. – Megígérem.

Azt hiszem, azt szerette volna, hogy megfogjam a kezét. De én inkább anyáé után nyúltam. Mr. Popsin ruganyos léptekkel, jókedvűen indult el az ajtóhoz. Megszorítottam anya kezét, bár nem tudom, szeretlek-szorítás volt-e, vagy inkább szavak nélküli bocsánatkérés. Talán egy kicsit mindkettő.

Az egyetlen iskola, ahol eddig jártam, Viáé. A szüleinkkel mentem, hogy megnézzük őt az ünnepeken. Ez sokkal másabb volt. Kisebb és kórházzagú.

A kedves Mrs. Garcia

Jó néhány folyosón követtük Mr. Popsint. Nem mászkáltak valami sokan arra. Aki pedig mégis, az talán észre sem vett, mert sikerült anya mögé bújva lépdelnem. Tudom, hogy gyerekesen hangzik, de nem éreztem túl bátornak magam.

Végül egy kis szobánál kötöttünk ki, ajtaján *Iskolaigazgató* felirattal. Belül egy asztal kapott helyet, mögötte barátságosnak tűnő nénivel.

– Ő itt Mrs. Garcia – mutatta be Mr. Popsin, a megnevezett pedig, szemüvegét lekapva, felpattant, hogy kezét fogjon anyával.

– Isabel Pullman, örvendek!

– És íme, August – tette hozzá Mr. Popsin. Anya egy kicsit oldalra lépett, hogy reflektorfénybe kerüljek. Akkor megtörtént, amit már milliószor átéltem. Amikor felemeltem a fejem, Mrs. Garcia egy pillanatra jéggé dermedt. Olyan gyorsan játszódott le a dolog, hogy más valószínűleg észre sem vette volna, mert arcának többi része változatlan maradt. Erőltetve rám mosolygott.

– Nagyon örülök, hogy megismerhetlek, August! – jelentette ki, s felém nyújtotta a kezét.

– Csókolom! – motyogtam kezét rázva vele. A szeme helyett a szemüvegére néztem, ami a nyakában lógott egy vastag zsinegen.

– Hoppá, milyen határozott szorítása van a fiatalembernek! – mosolygott tovább. Jó meleg volt a keze.

– Tisztára, mint egy vezérigazgató! – helyeselt Mr. Popsin, és a fejem fölött mindenki együtt nevetett.

– Nyugodtan szólíts Mrs. G-nek.

Azt hiszem, ez utóbbi mondat nekem szólt, de az asztalon heverő holmikat bámultam válasz helyett.

– Mindenki így hív. Mrs. G, elfelejtettem megcsinálni a házit. Mrs. G, kimenőt szeretnék kérni. Mrs. G, le akarom cserélni a választott tantárgyam.

– Tulajdonképpen Mrs. G a főnök itt – replikázott Mr. Popsin, amin ismét jót kacagtak.

– Minden reggel fél nyolctól itt vagyok – folytatta Mrs. Garcia nekem címezve, s ezúttal a barna szandálja csatjára erősített lila virágokra szegeztem a tekintetem. – Tehát, ha bármire szükség van, August, engem kell keresned. És bármit kérhetsz.

– Rendben – suttogtam alig érthetően.

– Ó, de aranyos kisbaba! – kiáltott fel anya az üzenőtablóra erősített fotók egyikére bökve. – Az öné?

– Nem, isten őrizz! – válaszolta Mrs. Garcia az előzőtől teljesen eltérő, óriási vigyorral. – Ő az unokám, viszont ez a bók be-aranyozta a napom.

– Milyen cukorfalat! Mennyi idős?

– A képen talán öt hónapos. Most már nagyfiú, majdnem nyolcéves!

– Húha! – bólított anya. – Nos, igazán szép gyermek.

– Köszönöm! – bólított Mrs. Garcia, mintha még valamit készülné mondani az unokájáról. Aztán hirtelen visszafogta a mosolyát, mielőtt újra megszólalt. – Mindannyian vigyázni fogunk

Augustra – ígérte anyának, és láttam, ahogy finoman megszorítja a kezét. Most vettem észre, hogy anya is éppolyan ideges, mint én. Azt hiszem, bírom Mrs. Garcíát, amikor éppen nem az az erőltetett vigyor ül az arcán.

Jack Will, Julian és Charlotte

Mr. Popsin nyomában, Mrs. Garcia asztala mellett elsétálva újabb kis szobába értünk. Egyfolytában beszélt, miközben becsukta maga mögött az ajtót, de nem nagyon figyeltem rá, mit mond. Lekötöttek az asztalon lévő tárgyak. Menő cuccok voltak, például egy lebegő földgömb és egy tükrös kirakott Rubik-kocka. Nagyon tetszett az irodája. Különösen azok a bekeretezett rajzok, festmények a falon, amiket biztos az idejáró diákok készítettek: mintha igazi műalkotások lennének.

Anya leült az asztal előtti székre, s bár volt ott egy másik is, én inkább megálltam mellette.

– Miért van saját szobája, amikor Mrs. G-nek nincs? – jutott eszembe a kérdés.

– Úgy érted, miért van irodám? – kérdezett vissza Mr. Popsin.

– Azt mondta, ő itt a főnök – vontam vállat.

– Ja, vagy úgy! Részben vicceltem, ő ugyanis a titkárnőm.

– Mr. Popsin az iskolaigazgató – tette hozzá anya.

– Akkor ön Mr. P?

– Tudod, ki az a Mr. P? – nézett rám az asztal másik oldaláról, majd hangszínt váltott. – Éljen a változás, szavazzanak rám! – utánczolt valami politikust. Tudtam, hogy az elnököt, csak nem értettem, miért vicces a dolog.

– Szóval nem – rázta a fejét Mr. Popsin. – Senki sem szólít Mr. P-nek. Habár van egy olyan érzésem, hogy egy csomó olyan néven illetnek, amikről viszont tudni sem akarok. Lássuk be, nem könnyű ilyen névvel élni. Már, ha érted, mire célzok.

Muszáj bevallanom, hogy itt elröhögtem magam, mert pontosan értettem, mire céloz.

– A szüleimnek volt egy tanára, akit Se Gi-Yuk-nak hívtak.

– Auggie! – méltatlankodott anya, de Mr. Popsin felkacagott.

– Ajjaj, ehhez képest igazán nincs okom panaszra – rázta a fejét. – Figyelj csak, August! Arra gondoltam, hogy ma...

– Az egy sütőtök? – kérdeztem, egy bekeretezett festményre mutatva a falon.

– Kisfiam, ne szólj közbe, kérlek! – intett anya.

– Tetszik? – kérdezte Mr. Popsin odafordulva. – Nekem is. És ugyancsak azt hittem, hogy egy sütőtököt csodálhatok rajta, amíg az alkotó el nem magyarázta, hogy félreértettem a művét. Nem sütőtököt ábrázol a kép. Hanem... kapaszkodj meg... engem. Meg kell kérdezmem, August: szerinted úgy nézek én ki, mint egy tökfaj?

– Nem! – vágtam rá, pedig valójában úgy gondoltam, hogy igen. Amikor mosolygott, pont olyanná vált az arca, mint egy halloweenre faragott töklámpás. Arc, Popsin, pofa, farpofa... Magamban kuncogtam. Megráztam a fejem, és a szám elé kaptam a kezem.

Mr. Popsin olvasott a gondolataimban.

Éppen mondani akartam még valamit, amikor hirtelen hangok szűrődtek be a folyosóról. Gyerekszivaj. Túlzás nélkül állíthatom, hogy úgy elkezdett dobogni a szívem, mintha életem

legkimerítőbb futóversenyén a célszalagot készülnék átszakítani. Rögön elillant belőlem a nevetethnék.

Igazság szerint kiskoromban szívesen találkoztam a többiekkel, mert ők sem voltak sokkal nagyobbak. Szerettem bennük, hogy nem akartak szándékosan bántani. Habár olykor azért sikerült nekik, de valószínűleg nem is sejtették. A nagyok viszont tudják, mit beszélnek. Ez nekem a legkevésbé sem vicces. Pont ezért növesztettem meg tavaly a hajam: a szemembe lógó frufru könnyedén kiiktatja a külvilágból, amit nem óhajtok látni.

Mrs. Garcia bekopogott, és bedugta a fejét a résnyire nyitott ajtón.

– Megjöttök, Mr. Popsin.

– Kik? – kérdeztem ijedten.

– Köszönöm! – nézett rá az igazgató, majd felém fordult. – August, szerintem jó ötlet lenne megismerkedni néhány leendő osztálytársaddal. Biztos szívesen körbevezetnek az iskolában. Megmutatják neked, mi újság mifelénk.

– Senkivel sem akarok találkozni – közöltem anyával.

Mr. Popsin hirtelen előttem termett, tenyerét a vállamra téve. Lehajolt, és nagyon kedves hangon a jobb fülembé suttogott.

– Minden rendben lesz, August. Nagyon rendes kölykök, ezt garantálom.

– Jól fogod érezni magad, Auggie – suttogta anya a balba, de mielőtt tovább biztathatott volna, Mr. Popsin kitárta az ajtót.

– Gyertek be!

Azzal két fiú és egy lány belépett. Egyikük sem nézett rám vagy anyára. Úgy álltak ott Mr. Popsinra meredve, mintha az életük múlna rajta.

– Köszönöm, hogy eljöttetek, srácok! Főleg, mivel csak a jövő hónapban kezdődik a tanítás. Kellemes nyaratok volt?

Mindannyian bólintottak, de nem szólaltak meg.

– Remek, remek – nyugtázta az igazgató. – Nos, szeretném bemutatni nektek Augustot, aki ősztől veletek tanul. August, ők már hatéves koruk óta a Beecher Prep diákjai. Eddig az alsó tagozatosok épületébe jártak, de azért már képből vannak a felsősöket érintő dolgokkal. Mivel egy osztályban lesztek, gondoltam, jó ötlet egy kis ismerkedés előtte. Rendben? Szóval gyerekek, ő August. August, ő itt Jack Will.

A srác Will rám nézett, és felém nyújtotta a kezét. Amikor megráztam, félmosollyal rebegett egy szíát, aztán gyorsan a padlóra nézett.

– Ő Julian – mutatott a középsőre Mr. Popsin.

– Helló! – szólalt meg Julian, mielőtt megismételte volna Will produkcióját. Köszönés, kényszeredett vigyor, szőnyegvizslatás.

– És Charlotte – biccentett a diri a lány irányába.

Charlotte haja volt a legszőkébb, amit valaha láttam. Ő nem akart kezet fogni, inkább mosolygott és intett. – Szia, August! Örülök, hogy megismerhetlek.

– Szia! – feleltem a lábának. Zöld gumiklumpa volt rajta.

– Akkor hát... – csapta össze a kezét Mr. Popsin. – Mi lenne, ha körbevezetnétek Augustot a suliban. Talán kezdenétek a harmadik emeleten, úgyis ott lesz az osztálytermetek. Úgy emlékszem, a 301-es. Mrs. G, a háromsz...

– A 301-es! – kiáltotta a megszólított a szomszédból.

– Valóban a 301-es – bólintott Mr. Popsin. – Utána pedig jöhetnek a természettudományi laborok meg a számítógépes termek.

Ne felejtétek el a könyvtárat és a színháztermet sem. Az ebédlőt meg pláne!

– Az énekterembe is elvigyük? – érdeklődött Julian.

– Jó ötlet, igen! – állapította meg Mr. Popsin. – August, játszol valamilyen hangszeren?

– Nem – válaszoltam kelleetlenül. Az ének nem tartozik a kedvenc tárgyaim közé, mivel nincsen fülem. Na, jó, van, viszont nem olyan, mint a többieké.

– Hát, attól még hasznodra válhat, ha szétnézel. Ütősökből egy egész gyűjteményünk van – büszkélkedett Mr. Popsin.

– August, a dobolás mindig is érdekelt! – próbálta anya magára irányítani a figyelmem. A frufrum azonban hűségesen takarta a szemem, miközben az igazgatói asztal alá tapasztott rágógumit bővöltem a tekintetemmel.

– Fantasztikus! Akár indulhattok is – intett az ajtó felé a diri. – Csak gyertek vissza – itt anyára nézett – úgy félóra múlva, oké? Anya valószínűleg bólintott.

– Mit szólsz hozzá, August? – kíváncsiskodott Mr. Popsin.

Semmit sem szóltam.

– Rendben van, August? – kérdezte anya. Most ránéztem. Azt akartam, hogy lássa, milyen mérges vagyok rá. De amikor az arcáról leolvastam, hogy ezerszer jobban retteg nálam, csupán bólintottam.

A többiek kimentek, úgyhogy követtem őket.

– Hamarosan találkozunk – búcsúzott anya a szokásosnál kicsit magasabb hangon. Válaszra sem méltattam.

A felfedező körút

Jack Will, Julian, Charlotte és én egy hatalmas lépcsősor felé közeledtünk egy nagy folyosón. Egy szót sem szoltunk egymáshoz, amíg felsétáltunk a harmadikra.

A lépcső tetején egy ajtókkal teli folyosón mentünk tovább. Julian kinyitotta a 301-est.

– Ez az osztálytermünk – magyarázta, a félig nyitott ajtó elé állva. – Ms. Petosát kaptuk állítólag oszifőnek, nem gázos. Úgy hallottam, matekból viszont már húzós.

– Nem igaz! – vágott közbe Charlotte. – A tesómat tanította matekból, és tök aranyos volt.

– Máshogy tudom, de akkor biztos – hagyta rá Julian, aki bezárta az ajtót, majd továbbindult a folyosón.

– Ez itt a labor – állt meg a következő ajtónál. És éppúgy, mint az előbb, most is a félig nyitott ajtó elé állva elkezdett beszélni. Nem nézett rám közben, ami rendben volt, tekintve, hogy én is a padlóra révedtem. – Csak az első tanítási napon tudod meg, ki fogja tartani az órát, de Mr. Haller a legjobb. Korábban alsósai voltak, és tubán játszott nekik az óra alatt.

– Baritonkürtön – jegyezte meg Charlotte.

– Tuba volt! – csapta be Julian az ajtót.

– Haver, hadd menjen már be szétnézni... – tolta félre Jack Will újból kinyitva az ajtót.

– Menj be, ha akarsz! – nézett rám először a srác.

Vállat vonva besétáltam. Julian félreugrott előlem, mintha tartott volna tőle, hogy véletlenül hozzáérek.

– Nincs túl sok látnivaló idebent – szólalt meg mögöttem, aztán elkezdett körbe mutogatni. Az ott egy inkubátor. A nagy fekete cucc a tábla. Ezek az asztalok. Azok a székek. Balra a Bunsen-égők. Jobbra egy égő poszter a falon. Ez a kréta, az meg a szivacs.

– Szerintem tudja, melyik a szivacs – csattant fel Charlotte, olyan Via-szerűen.

– Honnan tudjam, hogy tudja-e? – védekezett Julian. – Mr. Popsin szerint még soha nem volt suliban.

– Tudod, mi az a szivacs, igaz? – kérdezte tőlem Charlotte.

Be kell vallanom, annyira ideges voltam, hogy meg sem bírtam szólalni. Csak mustráltam a linóleumot.

– Hé, elvitte a cica a nyelved? – érdeklődött Jack Will.

– Aha – bólintottam. Még egyszer sem néztem rájuk rendesen.

– Tudod, mi az a szivacs, igaz? – ismételte Jack Will.

– Természetesen – motyogtam magam elé.

– Én megmondtam, hogy nincs itt semmi érdekes – szabadkozott Julian.

– Lenne egy kérdésem – próbáltam határozottnak tűnni. – Ööö... mire jó az osztályterem? Milyen tantárgyat tanítanak benne?

– Á, az csak úgy van – magyarázta Charlotte, mit sem törődve Julian felhorkanásával. – Oda kell menned, amikor megjössz reggel. Az oszifő megállapítja, hogy jelen vagy, meg ilyesmi. Tulajdonképpen ez a legfontosabb órád, pedig nem is óra, hanem...

– Szerintem érti, Charlotte – jelentette ki Jack Will.

– Érted? – kérdezte a lány tőlem.

– Aha – bólintottam neki.

– Szuper, lépünk innen! – zárta rövidre Jack Will, és már ment is kifelé.

– Várj, Jack! Azért vagyunk itt, hogy válaszoljunk a kérdésekre

– kiáltott utána Charlotte.

Jack Will szemforgatva visszafordult.

– Van még kérdés? – állt meg előttem.

– Ööö... nincs. Vagyis van. Jack a neved vagy Jack Will?

– Jack a keresztnévem. Will meg a vezeték.

– Ó, csak mert Mr. Popsin Jack Willként mutatott be, szóval azt hittem...

– Haha! Azt hitted, Jackwillnek hívják! – röhögött Julian.

– Ja, néhányan a teljes nevemen szólítanak. Dunsztom sincs, miért – vont vállat Jack. – Mehetünk végre?

– A színházterem legyen a következő! – sietett Charlotte a csapat élére. – Nagyon szuper. Tetszeni fog, August!

A színházterem

Charlotte gyakorlatilag egy másodpercre sem hallgatott el a második emeletre menet. Végig arról a darabról csevegett, amit tavalay mutattak be. *Olivér!* volt a címe, és ő játszotta a főszerepet, pedig lány. Éppen ezt taglalta, amikor kinyújtott karral belökte a kétszárnyú csapóajtót, ami egy óriási nézőtérre nyílt. A terem másik végében egy színpad állt.

Charlotte szinte szökdécselve haladt a színpad felé. Julian utánaszaladt, és a széksorok között félúton felém fordult.

– Gyere! – mondta jó hangosan, miközben intett, hogy tartsak vele. Engedelmeskedtem.

– Több száz ember ült itt akkor este – áradozott Charlotte, s néhány pillanatra volt szükségem, hogy leessen: a téma az *Olivér!* premierje. – Annyira, de annyira izgultam! Olyan sok szöveget kellett megtanulnom, és azok a dalok... Nagyon-nagyon-nagyon nehéz volt!

Annak ellenére, hogy hozzám beszéltem, nemigen nézett rám.

– Az első előadásnál leghátul ültek a szüleim. Ott, ahol most Jack van. Viszont, ha lekapcsolják a villanyt, alig lehet ellátni ad-dig. Szóval végig azt sipítóztam előtte, hol vannak, hol vannak. Aztán megjelent Mr. Resnick, a tavalayi színművészettanár, és beszólt, hogy ne díváskodjam. Mondtam, hogy oké, közben meg

ki is szúrtam a szüleimet a leghátsó sorban. Utána már minden
rendben volt. Egy szót sem felejtettem el!

Miközben Charlotte-ból ömlöttek a szavak, észrevettem, hogy
Julian méreget a szeme sarkából. Gyakran csinálják ezt velem az
emberek. Azt hiszik, nem tudom, hogy bámulnak, de az oldal-
ra billent fejük elárulja őket. Megfordultam, hogy lássam, hová
tűnt Jack. Leghátul ácsorgott, mintha unná az egészet.

– Minden évben új darabot játszunk – tette hozzá a lány.

– Szerintem nem akar színpadra állni, Charlotte – közölte
Julian némi iróniával.

– Anélkül is részt lehet venni a munkában – nézett rám Char-
lotte. – Csinálhatod a világítást. Vagy festheted a hátteret.

– Azta, milyen menő! – forgatta a csuklóját Julian a levegőben,
mintha egy láthatatlan vászonra pingálna.

– De nem muszáj felvenned a színjátszást, ha nem akarod –
vont vállat Charlotte. – Van tánc, kórus meg zenekar is. Meg
vezetéselemélet.

– A vezetés hangyásoknak való – szakította félbe Julian.

– Julian, olyan izé vagy! – bosszankodott Charlotte, amitől az
emlétt megint röhögni kezdett.

– A labort veszem fel választhatónak – jegyeztem meg csön-
desen.

– Király! – mosolygott Charlotte.

Julian egyenesen a szemembe nézett. – A labor valószínűleg
a legnehezebb mind közül. Nem bántásképp, de ha azelőtt még
soha, de soha nem jártál suliba, hogy lehetsz elég okos hozzá?
Úgy értem, tanultad egyáltalán valaha? Már mint igazából, nem
a hülye játékokból.

– Aha – bólintottam.

– Otthon tanult, Julian! – méltatlankodott Charlotte.

– Szóval hozzád jártak a tanárok? – döbrent meg Julian.

– Nem, az anyukája tanította! – magyarázta a lány.

– Aki tanár? – kérdezte Julian.

– Anyukád tanár? – pillantott rám Charlotte.

– Nem – vallottam be.

– Szóval nem igazi tanár! – csattant fel a srác, mintha bizonyítékot talált volna egy elméletre. – Pont erre gondoltam. Hogy tudna természettudományokat oktatni valaki, aki nem tanár?

– Szerintem ügyes leszel – biztatott Charlotte.

– Húzzunk a könyvtárba! – kiabálta Jack elég unott hangon.

– Miért olyan hosszú a hajad? – érdeklődött Julian. Mintha valami miatt bosszankodott volna.

Nem tudtam, mit mondjak erre, úgyhogy vállat vontam.

– Kérdezhetek valamit? – folytatta. Megint vállat vontam, hiszen éppen most kérdezett.

– Mi történt az arcoddal? Megégett vagy ilyesmi?

– Julian, olyan paraszt vagy! – förmedt rá Charlotte.

– Nem vagyok paraszt, csak kíváncsi. Mr. Popsin szerint nyugodtan kérdezhetünk mi is, ha akarunk.

– De nem ilyen paraszt módon! Amúgy meg azt is mondta, hogy így született. Csak nem figyeltél oda.

– Képzeld, odafigyeltem! Csak azt hittem, meg is égett.

– Jézusom, Julian! – szólt közben Jack. – Fogd már be!

– Fogd be te! – ordította a srác.

– Gyere, August! Vár minket a könyvtár – legyintett Jack.

Odasétáltam hozzá, s követtem kifelé a színházteremből. Megtartotta előttem a kétszárnyú ajtót, és ahogy átléptem a küszöböt, az arcomba bámult. Úgy, mintha azt akarná, hogy én is

vessek feléje egy pillantást. Megtettem, aztán rámosolyogtam. Nem is tudom... Néha, ha sírnom kell, előjön ez a majdnem nevetős érzés. Biztos így éreztem akkor is, mert úgy vigyorogtam, mintha mindjárt vihogásban törnék ki. Az a helyzet, hogy az arcom miatt nem mindenkinek esik le a dolog. A szám sarka nem mozdul felfelé, ahogy másoknak szokott. Csak egyenesen szétterül az ajkam. De Jack Will valahonnan tudta, hogy ez egy mosoly. És viszonzta.

– Julian egy tapló – suttozta, mielőtt az Charlotte-tal odaért volna. – Viszont muszáj lesz beszélned, öregem!

Olyan komolyan jegyezte meg, mintha segíteni akarna. Bólintottam, aztán a többiek is mellénk léptek. Mindannyian csöndben álltunk egy másodpercig, lehajtott fejjel, a padlót lesve. Aztán Julianre emeltem a tekintetem.

– A szó egyébként „valószínűleg” – szólaltam meg.

– Miről beszélsz?

– Az előbb azt mondtad, hogy „valószínűleg”.

– Nem is!

– De igen – bólintott Charlotte. – Úgy fogalmaztál, hogy a labor valószínűleg a legnehezebb mind közül. Hallottam.

– Én ilyet biztos nem mondtam!

– Mindegy. Menjünk már... – vágott közbe Jack.

– Ja, menjünk! – támogatta Charlotte, Jack után indulva lefelé a lépcsőn. Utánuk iramodtam, de Julian eléim vágott, amitől hátratántorodtam.

– Hoppá, bocsika! – motyogta gúnyosan.

A megállapodás

Anya és Mr. Popsin éppen beszélgetett, amikor visszaértünk az irodába. Mrs. Garcia látott meg minket először, úgy-hogy elővette keskeny mosolyát.

– Mi a véleményed, August? Tetszett, amit láttál?

– Aha – bólintottam, anyát keresve a pillantásommal.

Jack, Julian és Charlotte az ajtó előtt téblábolt, mert fogalmuk sem volt róla, hogy elmehetnek-e, vagy még szükség van rájuk. Érdekelne, mit meséltek nekik rólam, mielőtt találkoztunk.

– Láttad a kicsibét? – érdeklődött anya.

Amint megráztam a fejem, megszólalt Julian. – A laboros csibékre gondolnak? Őket egy farmnak adományozzuk minden év végén.

– Értem – szólt anya csalódottan.

– De mindig keltetünk újakat, szóval August láthatja őket tavasszal – tette hozzá Julian.

– Helyes. Annyira aranyosak voltak! – sóhajtott fel anya engem fürkészve.

Nem szeretem, amikor mások előtt dedósként kezel.

– Akkor hát, August – szólt közbe Mr. Popsin. – Eleget mutattak neked a srácok, vagy szeretnél még több mindent látni? A tornatermet el is felejtettem a figyelmedbe ajánlani.

– Megnéztük, Mr. Popsin – büszkélkedett Julian.

– Kitűnő!

– Én pedig meséltem neki a színdarabokról és a választható tárgyairól – tette hozzá Charlotte. – Jaj, ne! – kapta a kezét a szája elé. – Kihagytuk a rajztermet!

– Semmi gond – csitította az igazgató.

– Megmutathatjuk neki most – ajánlkozott Charlotte.

– Nem kell indulnunk Viáért? – fordultam anyához.

Ez volt a titkos jel, amiben megállapodtunk arra az esetre, ha már nagyon menni akarok.

– Tényleg, igazad van! – pattant fel anya, aki még az óráját is megnézte a színjáték kedvéért. – Bocsánatot kérek mindenkitől, úgy elszaladt az idő. El kell mennünk a lányomért az új iskolájába. Nem hivatalos nyílt napot tartottak.

A dolognak ez a része még igaz is volt, mert Via ma tényleg elment az új sulijába. Csak éppen apával jön haza.

– Hol kezdi a tanévet? – érdeklődött Mr. Popsin, szintén felgyenesedve.

– A Faulkner High-ban.

– Oda nem könnyű bekerülni, gratulálok!

– Köszönöm! – bólintott anya. – Szegénynek nem lesz egyszerű egyedül a közlekedés. Villamossal a 86. utcáig, onnan busszal végig az East Side-on. Úgy egy óra, de kocsival csak tizenöt perc.

– Megéri kutyagolni. Ismerek egy pár kölyköt a Faulknerből, és mind imád oda járni – biztatta Mr. Popsin.

– Most már tényleg mennünk kell, anya! – rángattam meg a pulóvere ujját.

Aztán gyorsan elbúcsúztunk. Szerintem a diri meg is lepődött, hogy olyan hirtelen eltűnünk. Vajon Jacket és Charlotte-ot fogja hibáztatni érte, miközben Julian miatt éreztem magam rosszul?

– Mindenki nagyon kedves volt, köszönöm! – győzködtem Mr. Popsint.

– Alig várom, hogy itteni diákként lássalak viszont – veregette meg a hátam.

– Sziasztok! – motyogtam Jack, Charlotte és Julian irányába, de nem néztem rájuk. Sőt, egészen addig bámultam a padlót, amíg ki nem léptünk az iskolából.

Otthon

Amint kábé fél háztömbnyire sétáltunk a sulitól, anya megszólalt. – Na, milyen volt? Tetszett?

– Ne most, anya! Majd ha hazaértünk.

Otthon az volt az első dolgom, hogy berohantam a szobámba, s az ágyra vettem magam. Anya nem tudta mire vélni a dolgot, és őszintén szólva, én magam sem. Roppant szomorú és egy picit boldog voltam egyszerre, mintha úrrá lett volna rajtam az a sírós-nevetős érzés.

A kutyám, Daisy utánam jött, és felugrott az ágyra, hogy jól megnyalja az arcomat.

– Ki a jó kutyus? – simogattam meg apa hangját utánozva. – Ki a jó kutyus?

– Minden rendben, drágám? – kérdezte anya. Le akart huppanni mellém, de Daisy elfoglalta a helyet. – Bocs, Daisy! – tette hozzá anya félretolva őt. – Rendesek voltak veled?

– Igen... persze – füllentettem félig-meddig. – Jól kijöttem velük.

– De aranyosak voltak, nem? Mr. Popsin folyton azt hajtogatta, milyen rendesek.

– Ühüm – bólintottam Daisyre bambulva, akinek addig vakargattam a füle tövét, amíg el nem kezdte rázni a hátsó lábát.

– Az a Julian fiú különösen jó fejnek tűnt – áradozott anya.

– Á, ő volt a legkevésbé rendes. Jacket bírtam a legjobban. Ő tényleg barátságosan viselkedett. Azt hittem, Jack Will a keresztneve, de közben meg csak Jack.

– Várj, lehet, hogy összekevertem őket. Melyikük volt az előrefésült, sötét hajú?

– Julian.

– És ő nem olyan rendes?

– Nem, nem igazán.

– Ó! – kerekedett el anya szája, mert ezt egy pillanatig észrevennie kellett. – Szóval az a típus, aki máshogy viselkedik a felnőttek előtt?

– Ja, asszem.

– Az olyanokat nem bírom – bólintott.

– Mi történt az arcoddal, August? Megégett vagy ilyesmi? – utánoztam Daisyt simogatva.

Anya csöndben maradt. Amikor felnéztem rá, észrevettem, hogy iszonyatosan megdöbbsent.

– Nem úgy értette – tettem hozzá gyorsan. – Csak kíváncsi volt.

Anya bólintott.

– De Jacket tényleg bírtam. Azt mondta Juliannek, hogy fogja be, Charlotte pedig le is parasztozta érte.

Anya megint bólintott. Úgy szorította a fejére a kezét, mintha egy fejfájást akarna csillapítani.

– Annyira sajnálom, Auggie! – suttogta kipirult arccal.

– Semmi baj, anya! Tényleg.

– Nem kell iskolába menned, ha nem akarsz, kicsim.

– De akarok.

– Auggie...

– Komolyan, anya. Akarok.

És ezúttal félig sem hazudtam, mert szívből így gondoltam.